

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 P 073522 25 Gž
Novi Travnik, 23.12.2025. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u građanskom vijeću sastavljenom od sudija: Edvin Kokić, predsjednik vijeća, Aida Pezer-Alić i Denis Trifković, članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Zavod za zdravstveno osiguranje KSB/SBK Novi Travnik, zastupano po punomoćniku Niki Šušnji, zaposleniku tužitelja, protiv tuženog Adriatic osiguranje d.d. Sarajevo, ul. Trg međunarodnog prijateljstva 20 (ranije „Bosna Sunce osiguranje“), zastupano po punomoćnici Sanji Kraljević, advokatici iz Tomislavgrada, radi naknade štete, vrijednost spora, 7.118,00 KM, odlučujući o žalbama parničnih stranaka izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 073522 13 P od 19. 9. 2025. godine, na sjednici vijeća, održanoj dana 23.12.2025. godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalbe parničnih stranaka se odbijaju kao neosnovane i presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 073522 13 P od 19. 9. 2025. godine potvrđuje.

Odbijaju se parnične stranke sa zahtjevima za naknadu troškova žalbenog postupka kao neosnovanim.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom, stavom prvim, obavezan je tuženi da tužitelju na ime naknade štete isplati iznos od 4.982,60 KM sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 24.2.2012. godine pa do isplate, a sve u roku od 30 dana od dana dostave presude.

Stavom drugim, tužbeni zahtjev za naknadu štete u iznosu od 2.135,40 KM odbijen je kao neutemeljen.

Stavom trećim određeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Protiv prvostepene presude žalbu je blagovremeno podnio tuženi kojom presudu pobija u cijelosti, zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primijene materijalnog prava s prijedlogom ovom sudu da pobijanu presudu preinači i u cijelosti odbije zahtjev tužitelja uz naknadu troškova postupka ili da pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje. U žalbi ističe da na siguran i pouzdan način nije dokazano da je tužitelj stvarno i platio troškove liječenja, odnosno u kojem iznosu i konkretno baš za tog osiguranika. Priložena kopija zbirnog računa od 24.2.2012. godine nije se mogla cijeliti kao vjerodostojan dokaz s obzirom na nečitkost i nedostatak osnovnih podataka, te se stoga i priložena kopija uplatnice, zbog vjerodostojnosti, nije mogla koristiti kao dokaz. Osim toga, sama riječ kaže, radi se o tzv. zbirnoj uplati, iz koje nije razvidno da se odnosi na konkretnu uplatu i konkretnog osiguranika. Dalje, na uplatnici koja je priložena i predložena kao dokaz nije naveden iznos koji tužitelj tvrdi da je uplatio na KCU Sarajevo po osnovu fakture

broj: 90138305 od 31.12.2011. godine, te se navedeni iznos ne može ni dovesti u vezu sa priloženom kopijom uplatnice. U svakom slučaju, trebalo je na pouzdan, nedvojbena i prvenstveno stručan način dokazati uplatu, što znači financijskim vještačenjem, a što je bila obveza tužitelja prema principu tereta dokazivanja u konkretnom slučaju. Tuženi smatra da je odgovornost osiguranika tužitelja veća od 30 % jer se kao pješak kretao kolovozom u dva sata ujutro, znači u noćnim uvjetima i u vrijeme kada se ne može očekivati kretanje pješaka, pogotovo ne po kolovozu, kretao se po kolovozu lijevo-desno u vidno pijanom stanju, iako je pored ceste postojala bankina. Odgovornost osiguranika tužene u kaznenom postupku se temeljila na činjenici da se isti kretao 15 km/h većom brzinom od ograničene, međutim, vještak prometne struke je na glavnoj raspravi izjavio da nezgoda ne bi bila izbjegnuta ni da je vozio dozvoljenom brzinom od 50 km/h (s tim što bi se moglo pretpostaviti da bi ozljede bile manjeg intenziteta, ali naglašavamo „pretpostaviti“) znači, u svakom slučaju odgovornost osiguranika tužitelja je veća od one koju je utvrdio sud, odnosno komotno se na temelju ovih navedenih činjenica mogla utvrditi bar podijeljena odgovornost oba sudionika nezgode. Sud je također obvezao tuženu na plaćanje zakonske zatezne kamate počevši od dana 24.2.2012. godine, kako je i potraživano tužbom, tj. od dana plaćanja fakture, iako se radi o „specifičnoj“ pravnoj situaciji. Naime, punih 11 godina je prošlo od zaključenja glavne rasprave do donošenja presude, za što, naravno, nije odgovoran tuženik. Nije odgovoran ni tužitelj, ali ne može samo tuženi snositi posljedice kašnjenja, odnosno posljedice nezavršavanja postupka u razumnom roku. Stoga ovakav stav suda u pogledu plaćanja zakonskih zateznih kamata nije pravičan u odnosu na tuženu, odnosno, posljedice kašnjenja presude bi trebale da snose Obje stranke, pa apelira nadležnom drugostupanjskom sudu da u tom pogledu zauzme pravičnije rješenje (iako je, naravno, odgovornost u konkretnom slučaju na strani suda, ali tužena zna da u ovom postupku ne može utjecati na tu činjenicu).

Žalbu je izjavio i tužitelj kojom pobija presudu u odbijajućem dijelu. Tužitelj smatra da je ovakva odluka neutemeljena obzirom da svi dokazi govore u prilog tome da je odgovornost za nastanak štetnog događaja isključivo na strani osiguranika tuženika, M. K. Prvenstveno, u prilog ovim navodima govori Presuda Općinskog suda u Travniku broj 51 0 K 058732 12 K od 26.03.2012.godine, kojom je utvrđena krivica M. K. Ovom presudom je utvrđeno da se osiguranik tuženika kretao nedozvoljenom brzinom od 65, 4 km/h, gdje je ograničenje brzine bilo 50 km/h, kao i da je vozio pod utjecajem alkohola. Iz navedene Presude se također može vidjeti da je osiguranik tuženika bez smanjenja brzine nastavio kretanje, uslijed čega je ostvario kontakt sa oštećenim Markom Bilićem, kao i da je priznao krivicu. Iz svega navedenog se može jedino zaključiti da je odgovornost za štetni događaj isključivo na osiguraniku tuženog M. K. Osim toga, iz zaključka vještačenja u ovom predmetu se također može vidjeti da osiguranik tuženog nije poduzeo kočenje prije naleta na oštećenog, iako je istog ranije vidio da je prešao cestu. U navedenom nalazu je također utvrđeno da je osiguranik tuženika imao tehničke mogućnosti za izbjegavanje naleta kočenjem, čak i pri brzini kojom se kretao (65,4 km/h), ako je u tom trenutku vozio vozilo pod upaljenim dugim svjetlima, jer je zaustavni put vozila manji od udaljenosti vozila od mjesta oštećenog na kolniku, odnosno od duljine uočavanja prepreke u snopu dugih svjetala svog vozila. Vještak prometne struke sa sigurnošću tvrdi da je osiguranik tuženika u snopu svjetala svog vozila mogao ugledati osiguranika tužitelja na kolniku ukoliko je vozio sa dugim svjetlima. Vještak prometne struke i sam zaključuje da je vožnja osiguranika tuženika osnovni uzrok prometne nesreće, uzevši u obzir vožnju iznad dozvoljene brzine, koja nije

prilagođena uvjetima prometa (noć, naselje), u alkoholiziranom stanju, bez povećanog opreza i bez smanjenja brzine kretanja pri prolasku pored pješaka. Iz svega navedenog, proizlazi da je odgovornost za štetni događaj isključivo na osiguraniku tuženog zbog čega predlaže da se presuda u odbijajućem dijelu preinači.

Odgovori na žalbe nisu dostavljeni.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na povrede odredaba parničnog postupka i pogrešnu primjenu materijalnog prava u skladu sa odredbama člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 –u daljem dijelu teksta: ZPP), drugostepeni sud je zaključio sljedeće:

Žalbe su neosnovane.

U ovoj pravnoj stvari radi se o tužbenom zahtjevu tužitelja za naknadu štete u novčanom iznosu od 7.118,00 KM sa zakonskim zateznim kamatama prouzrokovane upotrebom motornog vozila neposredno od pravnog lica za osiguranja imovine i lica kod koga je štetnik sklopio ugovor o obaveznom osiguranju od odgovornosti za štete pričinjene trećim licima, zasnovan na čl. 70. Zakona o zdravstvenom osiguranju SBK.

Naime, prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude navodi:

- da je u dokaznom postupku utvrđeno činjenično stanje iz kojeg proizilazi da je do nastanka štete došlo na način da je M. K., osiguranik tuženog, u noćnim uvjetima vožnje upravljao vozilom Renault Clio sa koncentracijom alkohola u krvi od 0,93 promila, da se tom prilikom kretao lokalnim putem Stara Bila – Vitez u pravcu Viteza, da je vozilom upravljao sa oborenim svjetlima i da je došavši do naseljenog mjesta Divjak u općini Vitez, sa prednjim desnim dijelom vozila ostvario kontakt sa pješakom M. B., osiguranikom tužitelja, koji se u trenutku udara nalazio na desnoj strani kolovoza, tačnije 0,6 m od desne ivice kolnika. Vozač vozila Renault je neposredno pred nalet na pješaka M. B. upravljao vozilom nedozvoljenom brzinom od 65,4 km/h, a dozvoljena brzina u mjestu gdje se desila prometna nezgoda iznosi 50 km/h ali i da je pješak M. B. u vrijeme nezgode imao koncentraciju alkohola u krvi od 1,99 promila, da se M. B. zajedno sa drugim licem pješke kretao lokalnim putem Stara Bila – Vitez u pravcu Viteza, da se prije nezgode nalazio na lijevoj strani kolnika gledano iz pravca Stara Bila – Vitez i da je u jednom trenutku M. B. ugledao vozilo kojim je upravljao upravo M. K., a koje se kretalo u smjeru Viteza pa je M. B. sa namjerom da zaustavi to vozilo kako bi zajedno sa njim pošao u Vitez, počeo pretrčavati cestu sa lijeve kolovozne trake u desnu, nakon čega je počeo mahati vozaču vozila Renault Clio (M. K.), a koji ga nije blagovremeno uočio i koji je potom sa prednjim desnim dijelom vozila ostvario kontakt sa pješakom M. B.;

-da je presudom Općinskog suda u Travniku, broj: 51 0 K 058732 12 K od 26.3.2012. godine M. K., osiguranik tuženog, pravomoćno oglašen krivim zbog toga što je dana 11.09.2011. godine oko 02,20 sati u naseljenom mjestu Divjak, općina Vitez upravljajući PMV marke „Renault Clio“ registarskih oznaka ... lokalnim putem Stara Bila – Vitez u pravcu Viteza, vozio pod utjecajem alkohola sa koncentracijom alkohola u krvi od 0,93 promila i nedozvoljenom brzinom od 65,4 km/h, umjesto dozvoljenom brzinom za naseljeno mjesto od 50 km/h, te u takvom stanju i pri toj brzini nije obratio pažnju na pješaka – oštećenog M. B. koji je u blizini dvorišta kuće vlasništvo R. J. prelazio kolovoz sa lijeve na desnu stranu, gledano u pravcu kretanja

vozila, već je bez smanjenja brzine nastavio kretanje, uslijed čega je prednjim desnim dijelom vozila ostvario kontakt sa oštećenim M. B. koji je od udara, a zatim nabačaja na prednje vjetrobransko staklo i odbačaja na asfalt zadobio teške tjelesne povrede u vidu prijeloma gornje i donje grane desne preponske kosti karlice, prijeloma zglobne plohe desnog kuka, prijeloma desne crijevne kosti karlice, prijeloma /rastava/ središnjeg dijela karlice sprijeda (simfize) sa manjim pomjeranjem, prijeloma desne sljepoočne kosti lubanje sa malim nagnječenjem kore mozga u istom predjelu (u razini lomne linije) i prijeloma lijevog bočnog nastavka V-og slabinskog kralješka;

-da je M. B., osiguranik tužitelja, zadobio teške povrede zbog kojih mu je odlukom tužitelja odobreno bolničko liječenje u KCU Sarajevo - klinika za ortopediju, kao i da troškove njegovog liječenja snosi tužitelj, na kojoj se liječio do 11.9.2011.godine, nakon čega je otpušten na kućno liječenje sa daljnjim liječničkim preporukama;

-da je tužitelj dana 12.12.2011. godine uplatio KCU Sarajevo iznos od 200.000,00 KM sa svrhom doznake „Avans za XII/11“;

-da je KCU Sarajevo dana 31.12.2011. godine tužitelju ispostavio račun u iznosu od 7.118,00 KM na ime pruženih troškova liječenja M. B. u ovoj zdravstvenoj ustanovi;

-da je na dan 31.12.2011.godine ukupno dugovanje tužitelja prema KCU Sarajevo iznosilo 378.283,99 KM, koji je tužitelj uplatio dana 24.2.2012. godine sa svrhom doznake „uplata po računima za XII/11“, slijedom čega sud zaključuje da je tužitelj platio račun za pružene usluge liječenja tužitelja.

-da je dana 2.4.2012. godine tužitelj sačinio Zahtjev za naknadu štete broj: 01-6-8/152 od 2.4.2012. godine kojim obavještava tuženog da je platio troškove liječenja B. M. u iznosu od 7.118,00 KM sa pozivom da iste na temelju čl. 71. Zakona o zdravstvenom osiguranju SBK, a po osnovu štete pričinjene trećim osobama, taj iznos plati;

Na temelju prednjeg utvrđenja prvostepeni sud zaključuje da je osiguranik kriv za štetni događaj jer je spornog dana, vožnjom u alkoholisanom stanju, propustio da obrati pažnju na pješaka koji se nalazio na kolovozu, vozeći brzinom većom od dozvoljene, koja nije bila prilagođena karakteristikama i stanju puta, koji se odnosio na naseljeno mjesto gdje je dozvoljena brzina 50km/h, a ne 65,4 km/h koliko je on vozio, zbog čega nije mogao blagovremeno zaustaviti vozilo, zanemarujući činjenicu da vozi u noćnim uslovima vožnje, koji podrazumijevaju smanjenu vidljivost uz propust da koristi duga svjetla, i na taj način postupao protivno odredbama člana 28. Zakona o sigurnosti prometa na cestama ("Službeni glasnik BiH", broj 6/06,75/06,44/07,48/10 -dalje ZOSP) kojim je propisano da je vozač dužan da tokom upravljanja vozilom obrati pažnju na pješake koji se nalaze na kolovozu ili stupaju na kolovoz, članom 39. kojim je propisano da je vozač dužan kretati se vozilom desnom stranom kolnika u smjeru kretanja i da je dužan držati vozilo u kretanju što bliže desnoj ivici kolnika i naolikoj udaljenosti od nje da, s obzirom na brzinu kretanja vozila, uvjete prometa, stanje i osobine ceste, ne ugrožava druge sudionike u prometu i sebe ne izlaže opasnosti, člana 43. ZOSP-a kojim je propisano da je vozač dužan brzinu kretanja vozila prilagoditi karakteristikama i stanju puta, vidljivosti, preglednosti, atmosferskim prilikama, stanju vozila i tereta, gustini prometa, prometnim znakovima i drugim prometnim uvjetima, tako da vozilo može pravovremeno zaustaviti pred svakom preprekom koju pod navedenim uvjetima može predvidjeti, članom 44. istog kojim je propisano kako se na putu u naselju vozač ne smije vozilom da se kreće brzinom većom od 50 km/h, osim ako prometnim

znakom nije drugačije određeno te članom 93. stav 1. ZOSP-a kojim je propisano da je vozač motornog vozila za osvijetljavanje puta u pravilu upotrebljava duga svjetla.

Istovremeno je cijenio i propuste osiguranika tužitelja, odnosno njegov doprinos nastalom štetnom događaju zaključivši da je doprinio nastanku štete u procentu od 30% jer se isti nije pridržavao zabrane kretanja i zadržavanja na kolovozu, već je isti stajao u kolovoznoj traci, udaljen 0,6 m od desne ivice kolnika i da je vidio da se u njegovom pravcu kreće vozilo koje je on namjeravao zaustaviti uz propust da se u uvjetima smanjene vidljivosti koristi svjetloodbojnim prslukom i da se prije stupanja na kolovoz uvjeri da to može da učini na siguran način čime je postupio protivno odredbama glave 19. ZOSP-a koje uređuju kretanje pješaka, kojim je propisano da se pješak u pravilu ne smije kretati i zadržavati na kolovozu, a ako se već kreće kolovozom, onda to mora činiti na način da se kreće što bliže ivici kolovoza i to veoma pažljivo na način kojim ne ometa ili sprječava promet vozila, da je na putu koji ima trotoar ili drugu površinu određenu za kretanje pješaka, odnosno površinu pored kolovoza pogodnu za kretanje pješaka, pješak dužan da se kreće po tim površinama čl. 108. ZOSP-a propisana je i obaveza pješaka da je isti dužan prelaziti preko kolovoza pažljivo i najkraćim putem, nakon što se prije stupanja na kolovoz uvjeri da to može da učini na siguran način.

Odredbom člana 19. stav 1. tačka 10. Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH ("Službene novine Federacije BiH", broj 30/97, 7/02, 70/08, 48/11) propisano je da „prema ovom zakonu osiguranici su: . . . korisnici penzija i korisnici prava na profesionalnu rehabilitaciju i zapošljavanje po propisima o penzijskom i invalidskom osiguranju Federacije“.

Odredbom člana 66. stav 1. Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH propisano je da „Kantonalni zavod osiguranja je obavezan zahtijevati naknadu prouzrokovane štete od lica koje je prouzrokovalo bolest, povredu ili smrt osiguranog lica“.

Odredbom člana 71. stav 1. Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH propisano je da „Kantonalni zavod osiguranja je obavezan zahtijevati naknadu štete prouzrokovane u slučajevima iz člana 66. ovog zakona kada je šteta nastala upotrebom motornog vozila neposredno od pravnog lica za osiguranja imovine i lica kod koga je štetnik sklopio ugovor o obaveznom osiguranju od odgovornosti za štete pričinjene trećim licima“. Identično zakonsko rješenje sadržano je i u članu 70. Zakona o zdravstvenom osiguranju SBK u kojem je propisano da je kantonalni zavod osiguranja obavezan zahtijevati naknadu štete prouzrokovane u slučajevima iz člana 65. ovog zakona kada je šteta nastala upotrebom motornog vozila neposredno od pravnog lica za osiguranja imovine i lica kod koga je štetnik sklopio ugovor o obaveznom osiguranju od odgovornosti za štete pričinjene trećim licima.

Odredbom člana 74. Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH propisano je da „pri utvrđivanju prava na naknadu štete prouzrokovane kantonalnom zavodu osiguranja primjenjuju se odgovarajuće odredbe Zakona o obligacionim odnosima, kao i posebni propisi o naknadi štete“.

Odredbom člana 76. stav 1. Zakona o zdravstvenom osiguranju FBiH propisano je da „kada se utvrdi da je nastala šteta, kantonalni zavod osiguranja će uz navođenje dokaza pozvati osigurano lice, pravno ili fizičko lice, pravno lice za osiguranje imovine i lica ili drugo lice koje je dužno naknaditi štetu da u određenom roku

naknadi štete. U stavu 2. je propisano da ako šteta ne bude nadoknađena u određenom roku kantonalni zavod osiguranja potraživanja ostvaruje tužbom kod nadležnog suda. U stavu 3. je propisano da Kantonalni zavod osiguranja ima pravo na zateznu kamatu po stopi propisanoj Zakonom o obligacionim odnosima, od dana nastale štete“.

Odredbom čl.300. Zakona o obligacionim odnosima („Sl.listovi RBiH“, broj 2/92, 13/03 i 13/94 i „Sl. novine FBiH“, broj 29/03 i 42/11, u daljem tekstu ZOO) je određeno da kad obavezu ispuni osoba koja ima neki pravni interes u tome, na nju prelazi po samom zakonu u času ispunjenja vjerovnikovo potraživanje sa svim sporednim pravima.

Odredbom čl. 8. stav 1. Zakona o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostale odredbe o obaveznom osiguranju i odgovornosti (Sl. novine FBiH br. 24/05) je određeno da osiguranje pokriva građansku odgovornost posjednika, vlasnika i bilo kojeg vozača motornog vozila prema trećim licima koji imaju zahtjev za odštetu od osiguranika u skladu sa odredbama Zakona o obligacionim odnosima.

Odredbom čl. 9. stav 6. istog zakona je određeno da osiguravač obaveznog i privatnog zdravstvenog, invalidskog i penzionog osiguranja mogu za iznose koji su platili oštećenoj strani tražiti regres od osiguravača čiji je osiguranik odgovoran za nesreću.

Dakle, iz naprijed citiranih odredbi proizilazi da je tužitelj, ovlašten da zahtjeva naknadu štete prouzrokovane u slučajevima upotrebe motornog vozila i to neposredno od pravnog lica za osiguranje imovine i lica kod kojeg je štetnik sklopio ugovor o obavezno osiguranju, kojeg je M. K. sklopio sa pravnim prednikom tuženog, koja činjenica nije bila sporna, kao ni činjenica da je M. B. bio osiguranik tužitelja. Pri tome se prilikom utvrđivanja prava na naknadu štete primjenjuju odredbe Zakona o obligacionim odnosima i posebni propisi o naknadi štete.

I po mišljenju ovog suda tuženi u konkretnom slučaju odgovara po pravilima o objektivnoj odgovornosti saglasno odredbi člana 178. stav 4. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj 29/78 do 57/89, „Službeni list RBiH“, broj 2/92, 13/93, 13/94, „Službene novine Federacije BiH“ broj 29/03 i 42/11), u situaciji kada je osiguranik tužitelja M. B. kao pješak, dakle kao treće lice, zadobio teške tjelesne povrede u saobraćajnoj nezgodi koja je nastala korištenjem motornog vozila od strane osiguranika tuženog. Dakle, odgovornost tuženog je objektivna i procjenjuje se po principu uzročnosti temeljem odredbe člana 173. i 174. Zakona o obligacionim odnosima, a tuženi ničim nije dokazao postojanje okolnosti koje isključuju objektivnu odgovornost njegovog osiguranika (član 177. Zakona o obligacionim odnosima), a kako je to ispravno zaključio i prvostepeni sud.

Suprotno žalbenim navodima prvostepeni sud je pravilno primijenio čl. 192. ZOO-a kada je cijenio doprinos osiguranika tužitelja nastanku štetnog događaja u procentu od 30% cijeneći ovako utvrđene propuste upravo u tom procentu, što je i bila obaveza prvostepenog suda, jer navedeni član isključuje pravo na naknadu štete u punom obimu oštećenom koji je svojim radnjama doprinio da šteta nastane ili bude veća dajući pravo na srazmjernu naknadu štete.

Istina je da procenti doprinosa nisu propisani i da se isti cijene u svakom konkretnom slučaju, a sve sa ciljem utvrđivanja zakonom propisane srazmjere koja pripada oštećenom i u konačnom pravilne primjene materijalnog prava vodeći računa da ona na osnovu utvrđenog činjeničnog stanja bude zadovoljena. U situaciji kada se osiguranik tužitelja nije pridržavao zabrane kretanja i zadržavanja na kolovozu, već je isti stajao u kolovoznoj traci, udaljen 0,6 m od desne ivice kolnika i da je vidio da se u njegovom pravcu kreće vozilo koje je on namjeravao zaustaviti uz propust da se u uvjetima smanjene vidljivosti koristi svjetloodbojnim prslukom i da se prije stupanja na kolovoz uvjeri da to može da učini na siguran način, bez ometanja i sprečavanja prometa vozila, koji je protivno prednjim obavezama u alkoholiziranom stanju počeo pretrčavati cestu sa lijeve kolovozne trake u desnu, te nakon toga mahati vozaču vozila Renault Clio (M. K.) s ciljem da zaustavi njegovo vozilo, čime je postupio protivno odredbama glave 19. ZOSP-a i čl. 108. istog Zakona prvostepeni sud pravilno zaključuje da je u skladu sa čl. 154. ZOO i 192. istog Zakona doprinio nastanku štete upravo u procentu od 30 %. Prednji propusti osiguranika tužitelja prema utvrđenom činjeničnom stanju, pa i nalazu i mišljenju vještaka saobraćajne struke, nisu osnovni uzrok nesreće, već propusti osiguranika tuženog, slijedom čega nisu osnovani navodi o podijeljenoj odgovornosti osiguranika obje parnične stranke, isticani od strane tuženog, niti navodi tužitelja da nije bilo doprinosa na strani osiguranika tuženog, koji je propuštanje da postupi na način propisan odredbama ZOBS doprinio nastanku štetnog događaja, odnosu udaru vozila osiguranika tužitelja upravo u procentu od 30 %, čiji propusti radi pravilne primjene čl. 192. ZOO nisu mogli biti zanemareni.

Naime, osnovno načelo parničnog postupka sadržano je u odredbi da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice na kojim temelji svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojim se utvrđuju te činjenice (čl.7 ZPP). Svaka stranka dužna je dokazi činjenice na kojim temelji svoj zahtjev (čl. 123.ZPP). Ako sud na osnovu izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu dužan je zaključiti primjenom pravila o teretu dokazivanja (čl. 126.ZPP). Naime, primjenom pravila o teretu dokazivanja sud će uzeti da nije istinita tvrdnja za čiju istinitost stranka koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava.

U konkretnoj pravnoj stvari jeste izostalo ekonomsko vještačenje, te je sud svoj zaključak o isplati ispostavljenog računa zasnivao na ocjeni izvedenih materijalnih dokaza, i to Dostavi računa – dopisu KCU Sarajevo, uplatnici od 12.12.2011. godine sa specifikacijom računa i uplatnici od 24.2.2012. godine utvrdio da je Zavod za zdravstveno osiguranje KSB/SBK dana 24.2.2012. godine uplatio KCU Sarajevo iznos od 378.283,99 KM sa svrhom doznake „uplata po računima za XII/11. Iz Dostave računa- dopisa proizilazi da je da KCU Sarajevo dana 17.1.2012.godine tužitelju dostavio račune za mjesec decembar 2011.godine za izvršene usluge u ukupnom iznosu od 580.372,73 KM uz specifikaciju računa sa navedenim iznosima među kojim je račun broj: 901383305 na iznos od 7.118,00 KM (strana 2. specifikacije). U istom se navodi da je ukupan dug 580.372,73 KM uz napomenu da su računi broj: 90138884 u iznosu od 1.230,00 KM i broj: 90138906 u iznosu od 858,84 KM, koji se odnose na poslovnicu Kiseljak uključeni i ukupno zaduženje. Iz uplatnice od 12.12.2011.godine proizilazi da je tužitelj izvršio uplatu avansa KCU Sarajevo za decembar 2011.godine u iznosu od 200.000,00 KM, a iz uplatnice od 24.2.2012. godine da je Zavod za zdravstveno osiguranje KSB/SBK dana 24.2.2012. godine uplatio KCU Sarajevo iznos od 378.283,99 KM sa svrhom doznake „uplata po

računima za XII/11. Kada se ima u vidu činjenica da je prema izvedenim materijalnim dokazima ukupan dug tužitelja prema UKC Sarajevo na dan sačinjavanja Dopisa – dostava računa bez datuma, a kojeg je tuženi zaprimio dana 17.1.2012. godine, a koji se odnose na račune za mjesec decembar 2011.godine, te činjenica da je 12.12.2011.godine tuženi imao avansnu uplatu za taj mjesec (decembar 2011.godine) u iznosu od 200.000,00 KM, nakon koje je ispostavljen račun na ukupan iznos od 580.372,73 KM jer ga je tuženi zaprimio 17.1.2012.godine izvodi se zaključak da je sporni račun u iznosu od 7.118,00 KM koji je ispostavljen na ime usluga liječenja osiguranika tužitelja plaćen, jer zbir avansne uplate i uplate izvršene 24.2.2012.godine odgovaraju novčanom iznosu od 580.372,73 KM, na koji iznos se odnosio dug tužitelja prema UKC Sarajevo na ime računa za decembar 2011.godine, među kojim je i sporni račun. Prednji dokazi, suprotno žalbenim navodima nisu nečitki, slijedom čega njihovom ocjenom nije mogla biti izvršena povreda čl. 8. ZPP iz tog razloga. Dakle, iako je u konkretnom slučaju izostalo ekonomsko vještačenje, prvostepeni sud je pravilnom primjenom čl. 8. ZPP cijenio sve izvedene dokaze, pa i prednje, te na temelju njihove ocjene pravilno utvrdio relevantnu činjenicu da je dug po osnovu ispostavljenog računa za liječenje plaćen. Tuženi zanemaruje činjenicu da je čl. 147. ZPP propisano da je vještačenje dokazno sredstvo koje se određuje, po prijedlogu stranke, onda kada je radi utvrđenja ili razjašnjenja određene činjenice potrebno stručno znanje kojim sud ne raspolaže i da ZPP predviđa i druga dokazna sredstva, kao štu isprave (čl. 134), te da je sud u svakom konkretnom slučaju dužan cijeniti sve izvedene dokaze i na temelju njihove ocjene izvući zaključak da li je stranka pružila dovoljno dokaza da dokaže relevantne činjenice koje je bila u obavezi da dokaže. U konkretnom slučaju izvedeni materijalni dokazi (računi, dopisi i uplatnice) predstavljaju adekvatne dokaze za utvrđivanje činjenice da li je dug plaćen, slijedom čega ekonomsko vještačenje nije bilo neophodno, pa njegov izostanak činjenično stanje u tom dijelu ne čini nepravilnim I nepotpunim.

Prvostepeni sud je pravilno primjenio i odredbe člana 2. Zakona o visini stope zatezne kamate (Službene novine Federacije BiH, broj 18/96, 1/97, 27/98 i 51/01), člana 277. stav 1. ZOO, 324. stav 1., i 186. ZOO kada je zakonske zatezne kamate na materijalnu štetu dosudio od dana plaćanja fakture (24. 2. 2012. godine), kako je traženo tužbenim zahtjev, jer tužitelj ne može trpiti štetne posljedice zbog dužine trajanja sudskog postupka, odnosno takvu posljedicu ne propisuje niti jedna norma materijalnog prava, za razliku od 300. ZOO koji mu, kao licu koje je ispunilo obavezu daje pravo na povjeriočevo potraživanje sa svim sporednim pravima, među kojim je i pravo na zakonske zatezne kamate na isplaćenu štetu, čija naknada dospijeva na dan nastanka štete.

Imajući u vidu prednje činjenično stanje, koje žalbenim navodima nije dovedeno u pitanje, koje ovaj sud prihvata kao pravilno i potpuno jer je zasnovano na ocjeni dokaza izvršenoj u skladu sa čl. 8. ZPP, prvostepeni sud je pravilno primjenio odredbu čl. 65. stav 1. i 70. Zakona o zdravstvenom osiguranju (KSB/SBK br. 13/00, 13/02., 11/04., 5/05., 12/09. i 10/12), član 3., 9. st. 6. Zakona o osiguranju od odgovornosti za motorna vozila i ostale odredbe o obveznom osiguranju od odgovornosti („Sl.novine FBiH br. 24/05), čl. 154., 173. 178. i 192. Zakona o obveznim odnosima ("Sl. list SFRJ", br. 29/1978, 39/1985, 45/1989 - odluka USJ i 57/1989, "Sl. list R BiH", br. 2/1992, 13/1993 i 13/1994 i "Sl. novine FBiH", br. 29/2003 i 42/2011) kada je djelomično usvojio tužbeni zahtjev tužitelja, te odredbu čl. člankom 2. Zakona o visini stope zatezne kamate (Službene novine Federacije BiH, broj 18/96, 1/97, 27/98 i 51/01), a u vezi sa člankom 277. stavak 1. Zakona o

obveznim odnosima te je sud zakonske zatezne kamate na materijalnu štetu dosudio od dana plaćanja fakture (24. 2. 2012. godine).

Prvostepeni sud je pobijanu odluku, činjenično i pravno jasno i potpuno obrazložio prema standardima i zahtjevima utvrđenim članom 6. Evropske konvencije i članom 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku FBiH, po kojima, da bi odluka bila podobna za ispitivanje po uloženom pravnom lijeku, obrazloženje iste mora sadržavati razloge o odlučnim činjenicama u svakom konkretnom predmetu (ovakav stav je zauzeo Vrhovni sud u presudi broj: 46 0 P 006187 12 Rev od 31.10.2013. godine, Ustavni sud BiH u više odluka kao i u odluci Ap-352/04 od 23.3.2005. godine).

Odluka o troškovima žalbenog postupka parničnih stranaka donijeta je primjenom odredbi iz člana 387. stav 1. 386. stav 1. i člana 397. stav 1. ZPP. Parničnim strankama temeljem odredbe čl. 386. stav 1. ZPP-a ne pripadaju troškovi sastava žalbi, koje su odbijene kao neosnovane.

Kako ne stoje ni ostali žalbeni razlozi koje ovaj sud nije cijenio iz razloga propisanih člankom 231. Zakona o parničnom postupku FBiH, a niti razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, u skladu sa članom 226. Zakona o parničnom postupku FBiH, to je valjalo žalbu tužiteljice odbiti kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrditi.

Predsjednik vijeća

Edvin Kokić